

de staa med det store Kreaturhold, med mange Svin, flere Heste, Køer og saa videre og kan ikke faa andet end det, de selv har høstet. Naar man saa vil tage den sidste Kærne fra vedkommende, vil han føle sig brøtholden, saa vil han med Rette kunne rejse Klage og Anklage.

Man kunde maaske indvende: Ja, men de kan frigøre sig ved at betale $3\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td. Korn. Det ved jeg for Resten ikke en Gang, om de kan. Der staa ganske vist, at man kan gøre det, hvis man ikke kan levere, men jeg ved ikke, om det ogsaa gælder, naar man ikke vil levere; i saa Fald vil vist de fleste se deres Fordel ved at betale denne Afgift af $3\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td. eller 140 Kr. for en saadan Ejendom paa 5 Tdr. Hartkorn. Men det er en ren og skær Skat. Det er noget, vi ved, hvad betyder. Hvis man forudsætter, at en saadan Ejendom er vurderet til Ejendomsskyld til 40,000 Kr., altsaa en god Ejendom paa 40 Tdr. Land og paa 5 Tdr. Hartkorn, saa svarer den nu i Ejendomsskyld til Staten 1 Kr. 10 Øre pr. 1,000 Kr.s Ejendomsskyld, det vil sige 44 Kr. For nylig drøftede vi et Forslag, der gik ud paa at forhøje Ejendomsskylden med 50 pCt. for visse Ejendomme, ikke for alle, men for de Ejendomme, hvis Vurderingssum overstiger et vist Beløb. Dette vandt ikke ubetinget Tilslutning her i Tinget. Men hvad er det, man her har foreslaaet fra Regeringens Side? Det er faktisk at lægge en Skat paa visse Ejendomme, en Skat, som ikke bestaar i en Forhøjelse, svarende til den for Ejendomsskylden foreslaaede af 50 pCt., men en Forhøjelse paa 318 pCt., forudsat altsaa, at de Tal er rigtige, som jeg her har nævnt. Hvis man forhøjede Ejendomsskylden med dette Beløb, vilde man nemlig naa akkurat det samme, som naar man kræver en Udskrivning af $3\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td. Byg, som vedkommende ikke er i Stand til at levere. Man rammer, synes jeg, med en saadan Afgift ganske i Flæng, og en Beskatning, som har den Egenskab, har jeg ikke Sympati for. Man rammer de retfærdige og de uretfærdige, de bemidlede og de ubemidlede, de fattige og de rige. Vi maa derfor se at finde en anden Udvej.

Jeg erkender, at Brødkornets Tilvejebringelse maa gaa forud for alt. Menneskenes Ernæring er det vigtigste, og saa længe det kan undgaas, skal ingen i dette Land mangle tilstrækkeligt Brød eller andre Livsfornödenheder. Jeg vil henstille til Regeringens Overvejelse, om den ikke kunde medvirke til, at man gik en noget

anden Vej for at naa det samme Maal paa et bedre Grundlag. Jeg vil henstille den Tanke til Overvejelse, som blev fremsat af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Brorsen), at man først søger til de Beholdninger, der findes her i Landet hos dem, der har købt Sæd, som ikke er tænkt anvendt til Foderkorn, det vil altsaa sige Købmændenes Lagre og tilsvarende Steder — først søger at købe det, og kan man ikke købe det, saa eksproprierer det —, og ellers tager Kernet, hvor det findes i større Mængder, end vedkommende Landmænd selv har Brug for. Jeg vil meget anbefale, at man saa vidt muligt undgaar denne Bygning, men er der ingen anden Vej at gaa for at faa det nødvendige Korn, saa maa man skride dertil, dog ikke saaledes, at man lægger en Byrde over paa dem, hos hvem man udskriver; den Byrde bør Staten hellere paatage sig end de vedkommende Dyrkere.

Hans Nielsen (Viborg Amts 1ste Valgkreds): Det er flere Gange blevet sagt, at det var for sent, disse Lovforslag var kommet frem; det var for sent at træffe en saadan Kornordning, som her er foreslaaet. Det kan gerne være, at det er lidt sent, det vilde efter min Mening have været ønskeligt, om vi allerede havde taget en saadan Ordning for Aar og Dag tilbage. Men hvem har tidligere givet Anvisning paa, at vi skulde have en saadan Ordning? Jeg omtalte ved første Behandling af Finanslovforslaget, at jeg troede, vi maatte gaa til en saadan Ordning af Brødkornsspørgsmaalet, at alle Landbrugere kom til at yde deres Part i Forhold til det dyrkede Areal, og jeg mindes ikke, at nogen før har omtalt en saadan Ligningsordning som den, der her er foreslaaet. Sent er jo bedre end aldrig, og hvis der her foreslaas en Maade, hvorpaa Forholdet kan ordnes mere retfærdigt end hidtil, synes jeg ikke, vi skal lade den Sag ligge, selv om den er fremkommet noget sent.

Man har sagt, at det nok kunde tilledes at paalægge Folk, som i Spekulationsøjemed, for deres egen Fordels Skyld, har undladt at dyrke deres Arealer med Brødkorn, den Byrde, der her er Tale om, men de, som i Forvejen havde deres Driftsplan anlagt paa ikke at dyrke Brødkorn, skulde være fri. Det synes jeg dog ikke, man kan fastholde samtidig med, at man siger, at det er en Slags Beskatning, der foregaar. Naar det gøres gældende, at man ikke faar fuldt Vederlag for det